

Ett ljus. En smäll. Ett skrik. Röd och blå blinkande ljus som pilar genom natten som talar om att något är fel. Att något har hänt. Människor klädda i gröna färger med starka armar som ska bära mig. Bära mig till det säkra. Skrikiga bilar som rusar fram över snöbelagda vintervägar genom natten. Vitt. Alldeles bländande vitt.

Jag har aldrig riktigt haft några större val i mitt liv. Nu hade jag ett som betydde liv eller död. Jag föddes i en by som heter Junsele uppe i Norrbotten i en familj som aldrig passat in i det lilla samhället där det kommer som en chock att människor kan vara annorlunda och inte ens försöker att ändra på det. Sådana människor är min familj. Men det man kanske inte inser när man möter en sådan familj är att den inte alls är så olik dig själv som du trodde vid första anblicken. Den är precis lika dömande och norm fast inom familjen som samhället runt. Vi ska uppfostras på ett visst sätt. Leva på ett visst sätt och sedan dö på ett visst sätt. Och det sättet är inte i en röd bil som rusar fram över snöbelagda vinter vägar genom natten. Och allra viktigaste. Inte med en pojke på andra sätet.

Det finns väl inte riktigt någon att klandra för att detta blev mitt sätt heller. Min mamma är en sådan person som alltid har gjort vad som krävts av henne. Inte haft några invändningar eller ifrågasatt livet. Min pappa, ja han är helt enkelt bara en man utan egna tankar och principer. Verkligheten blir skönare för honom om allt i bibeln bara stämmer. Mina resterande 5 syskon tror, nej vet på gud. Det är så lätt för dom. På påsk sörjer vi Jesus död. På jul firar vi hans födelse. På Kristi himmelfärd uppmärksammar vi hans resa till himmelen. Sedan skall vi inte heller glömma resterande 350 dagar om året då vi uppmärksammar honom. Den där allsmäktiga människan som jag aldrig träffat. Aldrig pratat med, som ska finnas där för mig när jag behöver honom som mest. Han som jag och min familj ska ägna de mesta av vår tid till.

Det är meningen att Gud ska fylla mitt liv med det hål som finns där. Få mig att känna att jag aldrig är ensam. Jag vet att Gud är allsmäktig och att han är större än allting. Men han kunde omöjligt fylla mitt hål som bara hade växt i mitt hjärta sedan 11 års ålder. Vid 11 års ålder då jag satt på den leriga skolgården själv med förstörda kläder och lera i mitt blonda, långa, trassliga hår. Och sakta började inse att mitt liv skulle se ut så här. Jag skulle inte ha några vänner. Jag skulle inte passa in hemma och jag skulle inte passa in någon annanstans heller. Jag skulle inte passa in på jorden. Så jag väntade. Jag väntade på att gud skulle visa mig vägen. Vara ett ljus i den evighets långa natten som jag levde i. Jag väntade på att gud skulle finnas där för mig som han fanns för min familj.

En dag när jag stod på samma leriga skolgård. Nu med en blåtira bultande över höger öga och sms liggande i mobilen väntande på mig att öppna dem och uppfylla sitt syfte. Att förstöra mig. Stod han där, med blont stripigt hängande hår nedför sidorna, gamla, fula kläder, ett litet melankoliskt leende och varma bruna ögon. Min räddare. Det som jag hade bett om kvällarna till Gud som skulle fylla det hål i mitt hjärta som hade växt sedan 11 års ålder. Det som skulle vara ett litet ljus som skulle lysa på mina mörka vägar genom livet. Direkt började vi prata. Om allt. Vi skapade något eget. Utanför samhället och utanför min familj. Helt plötsligt behövde jag inte passa in någonstans. Bara vi två var tillsammans. Och det var vi alltid. Alla problem som kom i vår väg bara blåstes bort som vindpustar en varm dag. Jag var säker på att detta var det jag hade bett om i alla dessa år. Det Gud hade sänt till mig. Så klart fanns det vissa problem som var värre. Som var mer som åskoväder än vindpustar en varm dag. Ett av dessa, som var ett återkommande åskoväder genom mitt liv: min familj. Som djupt kristna skulle vi absolut inte ha partners innan vi skulle gifte oss. Vid 16 års ålder var giftermål inget som var accepterat. Det var även i högsta grad viktigt att våra framtida partners skulle vara kristna. Precis som vi. Joakim var absolut inte kristen. Joakim var tvärtemot. Jag visste att jag hade mitt val. Det där valet om liv och död. Skulle jag hoppa in i den röda bilen själv och köra upp mot vår avlägsna stuga? fortsätta livet precis som vanligt. Eller skulle jag hoppa in med en kille sittandes på det andra sätet? Mot någonting annat. Skulle jag ta hjälp av min religion på det sättet min familj ville? Eller på det sättet jag ville?

Ett ljus, en smäll, två skrik, röd och blå blinkande ljus som pilar genom natten som talar om att något är fel. Att något har hänt. Människor klädda i gröna färger som ska bära oss två. Tillsammans, till det säkra. Skrikiga bilar som rusar fram över snöbelagda vinter vägar med två människor i som håller varandra i handen. Två människor som tillsammans ska klara detta. Det blev aldrig vitt. Bländande vitt.